

Nr 265.

Av herr **Nylander**, om visst tillägg till tulltaxans rubriker 693—695.

Tillämpningen av den gällande tulltaxan har i ett avseende, som vid tulltaxans tillkomst icke torde hava varit avsett, ställt den svenska industrien i missgynnad ställning i förhållande till den utländska konkurrensen. Vid tullbehandling av flaskor, som avhandlas i tulltaxerubrikerna 693, 694 och 695, ha, då flaskorna äro försedda med mekaniska tillslutningsanordningar, flaskan och tillslutningsanordningen tullbehandlats i ett sammanhang, därvid flaskan i praxis ansetts utgöra huvudbeståndsdelen; detta även i de vanliga fall, då tillslutningsanordningens vikt uppgår till omkring 60 procent av flaskans och tillslutningsanordningens sammanlagda vikt. Följden har blivit, att flaskan och tillslutningsanordningen gemensamt belagts med den tull, som gäller för glasflaskor. Härigenom kommer att för flaskan och tillslutningsanordningen gemensamt utgå en avsevärt lägre tull, än samma varor skulle betinga, därest för envar av dem tillämpades den för dem avsedda tulltaxan. De tillslutningsanordningar, varom här är frågan, bestå vanligen av följande beståndsdelar, nämligen *porslin*, för vilket tullen är 30 öre för kilogram, *gummi*, för vilket tullen är 50 öre för kilogram, och *galvaniserat järn*, för vilket tullen är 20 öre för kilogram. Därest tillslutningsanordningen icke är fästad vid flaskan, tullbehandlas flaskan och tillslutningsanordningen var för sig, därvid tullen blir väsentligt högre än fallet är, då anordningen redan vid tullbehandlingen är fästad vid flaskan. Den svenska smäglasindustrien har därför genom det sätt, varpå tulltaxan tillämpas, icke kommit i åtnjutande av det skydd, som ursprungligen avsetts. Kombinationen mellan den högre tullbelagda tillslutningsanordningen och flaskan har gjort, att tullskyddet minskats i motsvarande grad. Saken kan förefalla betydelselös, men är i verkligheten av stor vikt.

Det förhåller sig så, att vid all framställning av glas en del av glasmassan förorenas, framför allt på grund av dess beröring med smältrummet av eldfast lera bestående väggar. Under smältningen och även under utarbetningen löser massan en del av leran i smältrummet väggar. De lösta partiklarna sjunka mot botten och förorena massan i ett skikt, vilket efter omständigheterna varierar i mäktighet från en tiondel till en sjättedel av smältrummet djup. Denna bottsats kan icke användas för framställande av servisglas eller eljest av glas, för vilket fordras fullständig genomskinlighet. Att kassera den förorenade massan kan med nutidens höga omkostnader i förhållande till försäljningspriset icke komma

i fråga. Den förorenade massan måste därför användas för tillverkning av billigare glassorter, där styrkan är viktigare än renheten. Sådana glassorter äro exempelvis konservburkar och syltburkar av alla slag. På grund av ovan angivna förhållande är priset på dessa varor lågt och betalar icke fullt tillverkningskostnaderna. Förlusten å tillverkningen av här ifrågavarande artiklar får inräknas i kalkylen för tillverkning av sådant glas, för vilket den icke förorenade massan användes. Det blir i alla fall väsentligt fördelaktigare att utnyttja den förorenade glasmassan än att som totalförlust behandla en tiondel till en sjättedel av glasmassan i varje smältrum. Redan den omständigheten, att sådant glas, varom här är frågan, icke fullt betalar tillverkningskostnaderna, gör glasbruken känsliga för även den minsta reduktion i priset.

Härtill kommer, att det sätt, varpå tulltaxan i här förevarande avseende tillämpas, även på annat sätt medför en ogynnsam ställning för den svenska glasindustrien gentemot den utländska konkurrensen. När de svenska glasbruken framställa konservburkar och syltburkar och behöva anskaffa tillslutningsanordningar till dessa, måste glasbruken i regel importera dem från utlandet, därvid de vid införseln betinga tull efter den för dem avsedda tulltaxan. En följd härav är, att på grund av det sätt, varpå tulltaxan tillämpas, de utländska exportörerna till Sverige på den svenska hemmamarknaden äro gynnade framför de svenska glasbruken. De svenska glasbruk, som importera tillslutningsanordningar för att fästa dem å i Sverige tillverkade glasflaskor, få nämligen betala tull å nämnda anordningar efter den för porslin gällande tullsatsen, 30 öre för kilogram, medan de utländska firmor, som införa glasflaskor med å dem fästade tillslutningsanordningar hava att för dessa sistnämnda betala tull endast efter den tullsats, som gäller för glasflaskor, eller alltså i allmänhet efter 2 öre för kilogram eller 6 öre för kilogram.

Något praktiskt hinder för att den tullsats, som av riksdagen bestämts för de olika delar, varav en flaska med därå monterad tillslutningsanordning består, verkligen också kommer i tillämpning, föreligger ej. Genom ett enkelt handgrepp kan tillslutningsanordningen lösgöras från flaskan och dess vikt konstateras. Tillslutningsanordningarna äro massartiklar i standardutförande, där de olika enheterna hava alldeles samma vikt, vadan genom vägning av en tillslutningsanordning vikten å samtliga kan konstateras. Det torde vara fullt tillfredsställande, om beträffande tillslutningsanordningarna bestämmelsen, att vara skall tullbehandlas efter huvudbeståndsdelen, kommer i tillämpning. Tillslutningsanordningen skulle då komma att draga den för porslin fastställda tullsatsen, enär nämnda ämne såväl kvantitativt som med hänsyn till värdet i nästan alla fall är tillslutningsanordningens viktigaste beståndsdel.

Vid den tekniska revision av den nu gällande tulltaxan, som nyligen avslutats, har ovan angivna förhållande i viss mån uppmärksamrats, i det att alla flaskor med mekaniska tillslutningsanordningar åsatts en tull

av 6 öre för kilogram, medan vanliga flaskor för mineralvatten och läskedrycker, det vill säga flaskor av grön eller brun massa, åsatts en tull av endast 2 öre för kilogram.

Då det för de svenska glasbruken är av stor vikt, att en ändring i den här påtalade oriktiga tillämpningen av tulltaxan kommer till stånd snarast möjligt, hemställes,

att till tulltaxans rubriker 693, 694 och 695 måtte fogas en anmärkning av följande innehåll: »Mekanisk tillslutningsanordning tullbehandlas särskilt för sig enligt vad för huvudbeståndsdel är stadgat».

Stockholm den 21 januari 1928.

Erik Nylander.

